

Schovelin: Naar der dog skal gøres en Forandring i Loven af 16de Februar 1856 om Jernbanen til Helsingør, saa vilde jeg ansee det for ønskeligt, om man med det Samme forandrede den Tid, der er fastsat for Concessionen og Eneretten, nemlig 100 Aar. Da Banen fra Kjøbenhavn til Roeskilde blev bygget, blev der indrømmet den Concession og Eneret for 100 Aar, fra 1847 til 1947; men da den blev forlænget fra Roeskilde til Korsør, fik Forlængelsen kun Concession og Eneret for den Tid, der var tilbage af de 100 Aar, nemlig ligeledes til 1947. Jeg troer nu, det vilde være rigtigt, at de Concessioner og den Eneret, der gives andre sjællandske Baner, kom til at udløbe til samme Tid. Man vil maafee sig, at de to førstnævnte Baner staae i Forbindelse med hinanden, og at der saaledes for dem kunde være større Anledning til denne Bestemmelse end med Hensyn til den helsingørskke Bane, men deels er det jo ikke sikkert, at den helsingørskke Bane ikke strax fra Begyndelsen af bliver en Sidebane til den allerede nu eksisterende Bane fra Kjøbenhavn til Korsør, og deels vil der jo, selv om den i det første Dieblit bliver en isoleret Bane, neppe være nogen Tvivl om, at disse Baner om kortere eller længere Tid blive satte i Forbindelse med hinanden, og jeg troer da, det vilde være ønskeligt, om Concessionen og Eneretten for dem begge udløb paa samme Tid. Der er endnu et saa rigeligt Tidrum tilbage indtil Aaret 1947, at jeg ikke kan troe, en saadan Indfrænkning af Concessionen og Eneretten kunde foranledige, at Banen ikke skulde komme istand.

Med Hensyn til den i § 2 foreslaaede Toldgodtgjørelse skal jeg tillade mig at udtale, at saalænge Loven af 4de Januar 1854 om Toldbegunstigelse for Communerne med Hensyn til Vand- og Gasledning og andre store Anlæg bestaaer, forekommer det mig, at man ogsaa burde give Landsdelene en lignende Ret med Hensyn til større Arbejder, som de maatte udføre. Det er inconseqvent, at Fællesmonarchiet godtgjør den største Deel af Tolden, naar en Commune udfører et stort Arbejde, men at derimod en enkelt Landsdeel ikke skulde kunne udføre et stort Anlæg, for Exempel en Jernbane, uden selv at bære Toldomkostning-

gerne. Den høitærede Indenrigsminister har ved Lovens Forelæggelse ytret, at Grundten til, at Landsdelene selv skulde bære Toldforffjellen, var den, at der ellers let kunde opstaae Klager fra de enkelte Landsdele over, at den ene Landsdeel havde større Fordeel af Toldbegunstigelserne end den anden, men med Hensyn til Communerne vilde jo lignende Klager kunne reises, og man kunde endog nu for Landsdelenes Bedkommende reise saadanne Klager, idet man nemlig meget godt i dette Dieblit kunde paaftaae, at Kongeriget blev forurettet ved en saadan Bestemmelse, da de andre Landsdele allerede have bygget forholdsvis langt flere Jernbaner end Kongeriget og altsaa have nydt Fordele af Toldbegunstigelser, som man nu, da Kongeriget skulde til at nyde godt af dem, ikke længere vil indrømme.

Naar man sammenligner det Lovudkast, som angaaer Jernbanen fra Kjøbenhavn til Helsingør, med et andet, som er forelagt, nemlig det, der angaaer Jernbanen i Nørrejylland, saa vil man see, at det sidstnævnte Lovudkast indeholder en lang Række af Bestemmelser, der ikke specielt angaae den jydskke Jernbane, men som indeholde ganske almindelige Regler, der maae gives Anvendelse paa enhver Jernbane, og disse Bestemmelser indeholdes navnlig i det nævnte Lovudkasts §§ 2—18. Det synes mig nu, at Et af To maa være Tilfældet: enten maa det være rigtigt, at disse Bestemmelser findes i Loven om den jydskke Jernbane, men saa maae de ogsaa findes i Loven om den helsingørskke Bane, eller omvendt, hvis de ikke behøves i Loven om den helsingørskke Jernbane, kunne det heller ikke være nødvendige i Loven om Banen i Jylland. Jeg sigter her til saadanne Bestemmelser som f. Ex. om Polititilflynnet under Banens Anlæg, om Fritagelse for kongelige Afgifter og Byrder af Jernbanen, om at Banens Brug kan forbydes, naar Transportanstalterne ikke holdes i forsvarlig Stand, om Stadeserstatning ved Ulykkestilfælde, om Jernbanens Forhold til Told- og Postvæsenet, om Regjeringens Ret i Tilfælde af Krig osv. Alle disse Bestemmelser ere ligesaa nødvendige for den ene som for den anden Bane, og enten maa Regjeringen altsaa ansee sig selv be-